

Litera a Duch Slova

Podobně jako je tělo pouze schránkou pro neviditelného ducha, tak Ježíšova slova nesou hlubší, neviditelný, duchovní význam. Apoštol Pavel učil, že litera (tělo) Staré Smlouvy, která přinesla smrt musela být přeložena do ducha Nové Smlouvy, která přinesla život. „**On nás také učinil způsobilými k tomu, abychom byli služebníky Nové smlouvy, ne litery, nýbrž Ducha; neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje.**“ (2.Kor.3:6). Pouze duchovní zjevení lity slova přináší život a svobodu. Ježíš učil, že slovo zákona (směrnic) musí být naplněno. „**Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. Neboť amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší písmenko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.**“ (Mt.5:17-18) (Viz. také článek „Více než se oku jeví“). Litera slova může být naplněna pouze v poslušnosti duchovního překladu daného v N.Z. To potvrzují Ježíš a apoštolové, když překládají literu do ducha slova. Například máme stále dodržovat sobotu - sabat (sabbatismos) což ale znamená „neustálý odpočinek“ (He.4:9). To je naplněno, když každý den odpočíváme od svého úsilí a každý den vcházíme do Boží přítomnosti skrze víru v Jeho zaslíbení (He.4:1-3, 9-11). Podle Ježíše je desátek naplněn zřeknutím se celého „našeho“ vlastnictví, protože vše je Boha (Lk.14:33). Možná nesouhlasíte s těmito příklady, nicméně musíme „**usilovat zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje... dokud nedospějeme všichni k jednotě víry**“ (Ef.4:3, 13). Litera slova má být interpretována Duchem, skrze příklady v N.Z. Všechny slova mají být osvětlena, abychom mohli chodit v jejich pravém Duchu. „**Tyto všechny věci se jim staly jako příklady pro nás a bylo to zapsáno k napomenutí nám, které zastihlo dokonání věků.**“ (1.Kor.10:11). Nemáme soudit podle lity nebo stínů věcí budoucích „**At' vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku, novoluní nebo sobotám. To všechno je stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.**“ (Kol.2:16-17)

Podobně jako v S.Z. k nám Bůh mluví v podobenstvích v N.Z., aby skryl pravdu před těmi kteří jsou pouze náboženští ale odhalil ji učedníkům (učenívým následovníkům). (Mk.4:11-12, 34). Bůh skrývá pravdu, aby pouze ti, kteří s ním kralují ji mohli nalézt. „**Slávou Boží je věc tajit, slávou králů je věc prozkoumat.**“ (Př.25:2). Pyšní a náboženští lidé se tak můžou stále učit (literu), a nikdy nepřicházejí k poznání pravdy (Ducha) (2.Tm.3:7). „**V tu chvíli se Ježíš rozveselil v Duchu svatém a řekl: "Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům. Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo.**“ (Lk.10:21). „Moudří a rozumní“ jsou zde náboženští vůdcové a ti kteří je respektují.

Knihy Zjevení a Daniel jsou jasnými příklady, kde Bůh skrývá svou pravdu před nepovolanými. Je to skrytá mana pro ty kdo vítězí. „**Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo vítězí, tomu dám jíst skrytou manu a dám mu bílý kamének a na tom kaménku napsané nové jméno, jež nezná nikdo než ten, kdo je přijímá.**“ (Zj.2:17). Když přijdou těžkosti, tak ti kteří mají pouze literu budou utlačovat i zabíjet ty, kteří mají Ducha, „svědectví Ježíšovo“. Tak to vždy bylo, je, a ještě bude. „**Viděl jsem také duše popravených pro Ježíšovo svědectví a pro Boží slovo**“ (Zj.20:4). Jaké je to Ježíšovo svědectví?

Když se Ježíše ptal zákoník na nejdůležitější přikázání tak Ježíš cituje základní vyznání Izraele „**Jahve je náš Bůh, Jahve je jediný. Proto miluj Jahve, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.**“ (Mk.12:29-30). Ježíšovo svědectví je láska k Bohu a bližnímu. Jeho odpověď ale začíná pravdou na které je ta láska založena. Ježíš zde mluví o jeho a našem nebeském Otcí. On jím není. Jeho existence je zcela závislá na Bohu zrovna tak jako naše. Pokud pokládáme Ježíše za samého Boha, tak nemáme jeho svědectví a riskujeme následování „jiného Ježíše“. „Jahve je náš Bůh“ - Ježíš je jeden z nás tj. Člověk, náš bratr. Pokud nemáme ani tuto základní úroveň Ježíšova svědectví k čemu je nám všechna láska na světě? Vždyt Ježíš říká, že samotný „**věčný život je v tom, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista.**“ (Jan 17:3). Pokud si pleteme Ježíše s jediným pravým Bohem, budeme mít věčný život? Chápeme, že Ježíš nám Boha dokonale zjevuje. Není ale tím jediným pravým Bohem, kterým je pouze Jahve, jeho a náš nebeský Otec.

Nenechme se uchláholit slovy, že na tom až tolik nezáleží, hlavně když milujeme! Láska totiž předpokládá poznání základní pravdy o Bohu a láska k Bohu znamená zároveň lásku k pravdě. **„Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.“** (Jan 8:31-32).

Ježíš nezačíná slovy „Miluj Boha... ! Nejprve říká kdo je náš Bůh.

Víme, že Yeshua je Pravda. Opravdu ho milujeme? Známe tedy dobře všechny jeho slova? Co říká o sobě? Kdo je? Co říká o Bohu? Kdo je Bůh? Co říká o modlitbě? Co říká o uctívání? Řídíme se jeho slovy? Milujeme ho? On je tou jedinou cestou k Bohu Otci, jeho a našemu. Bůh je tím cílem. Ježíš je naším prostředníkem. Bůh, Jahve, je zdrojem všeho dobra a lásky, zdrojem všeho života. Ujistěme se, že stojíme na skále a nikoli na písku. Nechme stranou všechna církevní dogmata a poučky, všechny kazatele a učitele, protože náš Pastýř je jediný!

„S bázní a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu.“ (Fp.2:12) **„Prokletý je muž, který spoléhá na člověka“** (Jr.17:5). Nemůžeme se spoléhat na člověka, na církve a jejich školy a nauky, nebo na autora tohoto článku. Musíme sami za sebe hledat svou záchranu. Známe Boží slovo dostatečně dobře, abychom se dokázali správně rozhodnout co je pravda? To co Bůh v dřívější době, (když většina křesťanů neměla ani bible, ani neuměla číst) ve své spravedlivé schovávavosti přehlížel, v této době přehlížet nemůže. Celé dějiny Boží spásy a výchově člověka jsou o pozvolném a postupném nastavování vyšší latky. Jinak by dějiny člověka a všechen čas ani neměli žádný smysl.

Věnujme se maximálně našemu věčnému životu. Chopme se samého jádra našeho povolání „poznávání jediného pravého Boha a toho jehož poslal“. Nic jiného není tak důležité. **„Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu.“** (Kol.3:2-3)

Poznávejme Boha a jeho milovaného Syna, abychom v ten den nemuseli vyslechnout hrozná slova **„Amen, pravím vám, neznám vás.“**

Dnešní křesťanstvo se nachází v takovém stavu, že se většinou ani neobtěžuje citovat první část „nejdůležitějšího přikázání“. Pokud některá Ježíšova slova příliš neladí s církevní ortodoxií, tak je přece jednoduše můžeme přeskočit, a soustředit se na ty, které nejsou problémem pro učení naší církve. Takto svévolně se nakládá z celým Božím slovem, zatímco **„Úhrnem tvého slova pravda je“** (Ž.119:160).

Když přišel Ježíš, tak jeho lid ho odmítnul, protože čekali na jiného Mesiáše – na Mesiáše, který neexistoval. Může Boží lid dnes udělat podobnou chybu, protože si vytvořili křista podle svých vlastních představ? Mohli by udělat stejnou chybu jako Izrael, když následovali jejich společného náboženského falešného proroka, Sanhedrin (Soudci Izraele)? Dělo se to po celé dějiny a mnozí „křesťané“ to znovu dělají a budou pronásledovat skutečného Krista, „syna – muže“, kterého žena porodila. (Zj.12:5). **„Co bylo dříve, to zase bude, to, co se dělo, se bude dít. Není nic nového pod sluncem.“** (Kaz.1:9).

Ježíš si sám svými slovy tříbil své následovníky. Například, když mluvil o Jeho slovu a Jeho životě - **„Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život“** (Jan 6:53), tak všichni kdo neměli oči Ducha ho opustili se slovy **„To jsou těžká slova. Kdo to může poslouchat?“** (Jan 6:60).

V času Daniele se našli pouze tři z celého Izraele, kteří se neklaněli obrazu šelmy (Dn.3:7-12). V času Jeroboáma se deset z dvanácti kmenů Izraele klaněli obrazu šelmy, zlatému teletí. To jsou všechno předobrazy odpadnutí na konci věku (1.Kor.10:11). Odpadnutí těsně před návratem Krále bude **„protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli zachráněni. Proto na ně Bůh posílá mocné působení bludu, aby uvěřili lži a aby všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti, byli tak odsouzeni.“** (2.Tes.2:10-12). Co by mohlo být větší působení bludu, který posílá sám Bůh, než litera, která zabíjí, a nebo vytrhávání Božího slova z kontextu a „úhrnu Božího slova“?

Sedm církví ve Zjevení, které byli každá jiná s různými neduhy i přednostmi, jsou také obrazem sedmi různých skupin křesťanů v dnešní době. „**V onen den se chopí sedm žen (Církev) jednoho muže (Krista) se slovy: Budeme jíst vlastní pokrm (chléb - slovo) a budeme si oblékat vlastní oděv (spravedlnost), jen ať jsme nazvány tvým jménem; odejmi naši potupu!**“ (Iz.4:1). To je situace Církve i v dnešní době, která se chce nazývat křesťanská, ale chce si ponechat své vlastní nauky a spravedlnost.

Z této odpadlé církve se narodí prvotiny Bohu, „**ti, kteří se neposkvrnili se ženami a následují Beránka, kamkoli jde.**“ (Zj.14:4). „**A ukázalo se veliké znamení v nebi: žena oděná sluncem, pod jejím nohami měsíc a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd. Byla těhotná a křičela, když v bolestech a mukách pracovala ku porodu... A drak stál před ženou, která měla porodit, aby její dítě sežral, jakmile porodí. A porodila syna -- muže, který má pást všechny národy železnou berlou.**“ (Zj.12:1-5). Toto je proroctví, nikoli rekapitulace Ježíšova porodu. Ježíš položil svůj život a odešel k Otci, aby na sebe mohl vzít duchovní tělo zjevené v Božích synech na zemi. To Slovo (jeho slovo) se zde stává tělem v prvotinách Jeho synů – v prvotinách z úrody země. Ježíš a Mojžíš jsou předchozím typem těchto prvotin. Ve všech třech případech se je ďábel (drak) snaží zahubit ihned po narození (Ex.1:16, 22. Mt.2:16, Zj.12:4).

Ježíš nám říká kdo je tento „syn – muž“, který má pást všechny národy železnou berlou. „**Kdo vítězí a zachovává moje skutky až do konce, tomu dám vládu nad národy; bude je pást železnou berlou a budou rozbíjeny jako hliněné nádoby, jak jsem to i já přijal od svého Otce.**“ (Zj.2:26-28).

„**Jestliže žijete podle těla, je vám souzeno zemřít; jestliže však Duchem usmrcujete činy těla, budete žít. Neboť všichni ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové. Nepřijali jste ducha otroctví, abyste se opět báli, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží. Jsme-li však děti, jsme i dědicové -- dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud v skutku spolu s ním trpíme, abychom spolu s ním byli také oslaveni.**“ (Ř.8:13-17)

My jsme děti Boží a pokud v skutku spolu s ním trpíme (podstupujeme smrt našeho starého tělesného člověka), tak jsme i Boží dědicové a spoludědicové, společně s naším bratrem Kristem. Znovuzrozený duch z nás dělá Boží děti, ale pouze znovuzrozená duše, charakter, nás uvádí do vztahu synovství. Náš duch je znovuzrozen darem Božím k pokání a víře. Duše (mysl, vůle, emoce) je znovuzrozena poslušností Slovu, které je nám dáváno.

„**Nyní tedy, dítky, zůstávejte v něm, abychom nabyli radostné důvěry, až se zjeví, a nebyli jim zahanbeni při jeho příchodu.**“ (1.J.2:28). Syn se zjevuje v těch, kteří zůstávají v něm. Ti kteří nevykazují synovství budou zahanbeni při jeho příchodu jako člověk, který přišel na svatbu ale neměl na sobě svatební šat (Mt.22).

„**Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je. A každý, kdo v něm má tuto naději, očisťuje se, tak jako on je čistý.**“ (1.J.3:2-3) Když jsme ještě Boží děti, tak se v nás ještě neukázal Kristus, ale „**máme naprostou důvěru pro den soudu, neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě.**“ (1.J.4:17). Máme tedy věřit, že jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. Ježíš přichází v těch, kdo v něm mají jistou naději. (To předpokládá, že víme kdo je a rosteme v poznání jaký je). „**Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku, očekávající tu blahoslavenou naději, zjevení slávy velikého Boha a našeho Zachránce Ježíše Krista, který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si svůj zvláštní lid, horlivý v dobrých skutcích.**“ (Tt.2:11-14) To zjevení slávy se má odehrávat na nás o to více, jak se přibližuje den jeho návratu.

Synovství

Ty, kterým stačí „přijmout Ježíše“ a pak si žít v podstatě jak chtějí, nebudou mít věčný život a už vůbec nebudou mezi prvotinami „syna – muže“, nebo ženy, dvanácté kapitoly Zjevení. Možná jsou služebníky, ale nikoli synové. „**Každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. A otrok nezůstává v domě navždy, navždy zůstává syn.**“ (Jan 8:34-35)

Jak synové tak služebníci (otroci) dostali prvotiny svého dědictví tady na zemi, ale pouze synům zůstane jejich dědictví, služebníkům ne. „***Tak praví Panovník Jahve: "Když vládce ze svého dědictví obdaruje kteréhokoli ze svých synů, bude to patřit i jeho potomkům a zůstane jim to jako dědičné vlastnictví. Když ale ze svého dědictví obdaruje někoho ze svých služebníků, bude mu to patřit až do léta svobody, kdy to bude vráceno vládcí. Je to přece dědictví pro jeho syny - musí to zůstat jim.***“ (Ez.46:16-17) Až se Vládce vrátí v jubilejním roce Milostivého Léta, aby osvobodil jeho vlastní, tak vezme dary (dar), které dal služebníkům, kteří nevykázali ovoce synovství a dá je synům. Ježíš toto potvrdil v několika podoběnstvích.

„***Je to, jako když si člověk při odchodu na cestu svolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, dalšímu dvě a dalšímu jednu, každému podle jeho schopností, a odešel na cestu. Ten, který dostal pět hřiven, ihned šel, nechal je vydělávat a získal jiných pět. Podobně ten, který dostal dvě hřivny, získal jiné dvě. Ten, který dostal jednu, ale šel, zakopal ji v zemi, a tak ukryl peníze svého pána. Po dlouhé době se pán těch služebníků vrátil a účtoval s nimi. Když přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl dalších pět hřiven a řekl: 'Pane, dal jsi mi pět hřiven a podívej, získal jsem pět dalších.' Jeho pán mu řekl: 'Výborně, dobrý a věrný služebníku! Byl jsi věrný v mále, svěřím ti mnoho. Sdílej radost svého pána.' Potom přistoupil ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: 'Pane, dal jsi mi dvě hřivny a podívej, získal jsem další dvě.' Jeho pán mu řekl: 'Výborně, dobrý a věrný služebníku! Byl jsi věrný v mále, svěřím ti mnoho. Sdílej radost svého pána.' Potom přistoupil ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: 'Pane, věděl jsem, že jsi přísný člověk, že sklízíš, kde jsi nezasel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. A tak jsem odešel a ukryl tvou hřivnu v zemi, protože jsem se bál. Podívej, zde máš, co ti patří.' Jeho pán mu odpověděl: 'Ty zlý a líný služebníku! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nezasel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy dát mé peníze směnárníkům a já bych si po návratu vzal, co mi patří, i s úrokem! Vezměte mu tu hřivnu a dejte ji tomu, kdo jich má deset. Každému, kdo má, totiž bude dáno, a bude mít hojnost, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co má.'“ (Mt.25:14-29)***

Ten poslední služebník nechápe lásku a synovství (synové jsou samozřejmě zároveň i služebníci), a tak je motivován strachem a použil to co mu bylo svěřeno pouze pro pozemské cíle (ukryl to v zemi), místo aby si strádal věčné poklady v nebi. I tento služebník byl povolán Pánem, ale ukázalo se, že nebyl vyvolený. „***Je totiž mnoho povolaných, ale málo vyvolených.***“ (Mt.22:14). Mnoho povolaných využívá své dary předně pro vylepšení své pozice a situace tady na zemi „ve světě“, ale tím pouze dokazují, že nejsou vyvolení, že nejsou hodni Božího království a věčnosti, protože jim jde více o dočasné pozemské věci. Člověk může říkat, že mu jde na prvním místě o Boží království, ale rozhodující je čemu se ve své mysli a srdci věnuje a jaké ovoce pak přináší.

„***Láska k penězům je totiž kořenem všeho zla; v honbě za nimi někteří zbloudili z cesty víry a sami si způsobili nesčetná muka. Ty ale jako Boží člověk od takových věcí utíkej a následuj spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost a mírnost. Bojuj ten dobrý boj víry. Chop se věčného života, k němuž jsi povolán a k němuž ses přihlásil jasným vyznáním před mnoha svědky. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem.***“ (1.Tm.6:10-13) Všimněme si, že následování znamená bojovat a chopit se věčného života. Timoteus jasně vyznal věčný život, ale musel bojovat dobrý boj víry, aby se chopil svého povolání a dokázal, že je vyvolený. Víra je dar, který musíme trénovat.

„***Všechno, co potřebujeme k životu a zbožnosti, nám darovala jeho božská moc, když jsme poznali Toho, který nás povolal ve své slávě a ušlechtilosti. Takto nám byla darována vzácná a velká zaslíbení, abyste skrze ně získali účast na Boží povaze a unikli zkáze, do níž se svět ve své žádostivosti řítí. Proto se ze všech sil snažte přidat ke své víře ušlechtilost, k ušlechtilosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti vytrvalost, k vytrvalosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Když v těchto věcech porostete, dojdete k poznání našeho Pána Ježíše Krista a to vám zabráni v nečinnosti a neplodnosti. Komu však tyto věci chybí, ten je slepý a krátkozraký, neboť zapomněl na to, jak byl očištěn od svých starých hříchů. Bratři, snažte se stále více potvrzovat své povolání a vyvolení, protože když to budete dělat, nikdy nepadnete. Takto se vám dokořán otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.***“ (2.P.1:3-11) Ve víře jsou obsaženy všechny tyto vyjmenované vlastnosti Krista. Až

se Pán vrátí, tak s ním budou „*jeho povolání, vyvolení a věrní.*“ (Zj.17:14). Bůh „*nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom před ním byli svatí a bezúhonní v lásce. Ve své laskavé vůli nás předurčil, abychom skrze Ježíše Krista byli přijati za jeho vlastní.*“ (Ef.1:4-5) Přesnější překlad je zde „k adopci za syny skrze Krista.“

Pro ty, kteří pochybují nebo popírají, že Bůh dokáže udělat ze svých dětí syny, jako Ježíš, má Ježíš tyto slova: „*Učedník není nad učitele. Každý, kdo je dokonale připraven, bude jako jeho učitel.*“ (Lk.6:40) Ježíš také říká: „*Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky*“ (Jan 14:12). Ale jak může někdo, kdo pokládá Ježíše za samého Boha očekávat, že bude jako on, a že bude dokonce dělat ještě větší skutky než on? Odpověď je, že velice těžko. Většina dnešního křesťanstva se již předem diskvalifikuje tímto ďábelským klamem. V obhajobě této „své pravdy“ drží církve své ovečky v zajetí. Je předem jasné, že pokud pokládáme Ježíše za někoho jiného, než on sám říká že je, tak jednoduše nemůžeme být jako on.

Pozdní déšť – To nejlepší víno nakonec

Prorok Joel oznamuje náhradu všeho toho co odpadlé náboženství vzalo Božimu lidu. „*Synové Siónu, jásejte, v Jahve, svém Bohu, se radujte, neboť vám dá déšť, jak se patří, vylijí na vás liják vydatný, podzimní i jarní, jako dřív. Tvá humna budou plná obilí, tvé lisy budou tonout ve vínu a oleji. Nahradím vám roky, jež sežraly kobylinky, larvy, ponravy i housenky - mé veliké vojsko, které jsem na vás vypravil. Budete jíst a jíst až do sytosti a jméno Jahve, svého Boha, velebit, toho, jenž pro vás koná zázraky: Můj lid už navěky nedojde potupy! A tehdy poznáte, že já jsem v Izraeli, že váš Bůh jsem já, Jahve, a žádný jiný není. Můj lid už navěky nedojde potupy!*“ (Joel 2:23-27) Tento déšť je vylití Božího Ducha. „*Na všechny lidi pak vylijí svého Ducha a vaši synové i dcery budou prorokovat; vaši starci budou mívát sny a vaši mladíci vídat vidění. Ano, i na otroky a otrokyně vylijí svého Ducha v oněch dnech. Ukážu zázraky na nebi i na zemi, krev, oheň a stoupající dým. Slunce zakryje tma a měsíc krev, než přijde veliký a hrozný Jahveho den.*“ (Joel 3:1-4)

Petr cituje tyto verše a prohlašuje, že vylití Ducha o Letnicích je počátek naplnění tohoto proroctví. Jarní déšť Ducha přišel na konci S.Z. a ten pozdní podzimní déšť přijde na konci tohoto věku. Ten jarní déšť měl navrátit odpadlý Izrael zpět k Bohu. Ti učedníci, kteří tehdy přijali moc Ducha šli v Ježíšových šlépějích a dělali stejné skutky jako on. Pohané jim říkali „Křestané“ neboli „ti co jsou jako Kristus.“ Ten příběh má ještě jedno dějství. Po téměř 2 000 let nebylo mnoho těch, kteří přijali ten jarní déšť a chodili v podobné autoritě jako Ježíš. Bůh nyní na konci věku vylijí svého Ducha na všechny, ale pouze někteří budou připraveni na to, aby mohli být naplněni jeho Duchem. Boží Duch může přebývat pouze v čistých nádobách.

Jak Izrael, tak Církev odpadli od toho co je psáno v Evangelích a Skutcích a přišla doba temna. „*Já přece Efraima (velký lid ze všech národů – Církev, Gn.48:17-19) znám a Izrael se mi neschová! Ted' ses, Efraime, ke smilstvu obrátil a Izrael se poskvrnil. Svých skutků se nevzdají, aby se ke svému Bohu vrátili; duch smilstva je totiž v nich, Boha už neznají. Pýcha Izraele svědčí proti nim; Izrael, Efraim, se v hříchu potácí a Juda se potácí spolu s ním. Se svými ovcemi a kravami se za Bohem vydají; budou ho hledat, ale nenajdou, neboť jim zmizel daleko. Bohu byli nevěrní, někomu cizímu děti zplodili; ted' je to jejich novoluní pohltní i s jejich pozemky.*“ (Oz.5:3-7) „*Efraim bude poroben, soudem rozdrčen, neboť si usmyslel jít za Nesmyslem (marností).*“

(Oz.5:11). To je proč již téměř 2 000 let je Ježíš tak málo zjevován v Církvi. Většina „křesťanů“ se odvrátila od pravé víry v jediného Všemohoucího Boha, Stvořitele a Otce nás všech, a jeho pomazaného služebníka Mesiáše, druhého Adama, našeho bratra. Brzy po smrti apoštolů zavrhli téměř vše židovské a vytvořili si Boha podle svých vlastních představ. S ustanovením lidského Mesiáše jako samého Boha ztratili jediného prostředníka mezi Bohem a lidmi, člověka Ježíše Krista (1.Tm.2:5), kterého uctívají a modlí se k němu jako by byl sám Bůh. S tímto postojem můžou hledat Boha donekonečna, „ale nenajdou, neboť jim zmizel daleko.“ Ty nejhorší lži pouze mírně a rafinovaně posouvají pravdu, tak aby se netrénovanému (línému) oku a mysli stále jevíli jako pravda. Je celkem jasné, že nenajdeme Boha, když jsme příliš zatíženi svým majetkem (ovcemi a kravami), ale je mnohem těžší rozeznat rafinovaně sestrojenou lež. Bůh se odvrátil od Židů i

odpadlé Církve, která si usmyslela jít za nesmyslem, a odmítla jasné vyznání Ježíše o „jediném pravém Bohu“ (Jan 17:3). Vytvořili si svého vlastního záhadného „trojjediného Boha“ a „jiného Ježíše“, od toho, kterého tak jasné zvěstují apoštolové ve Skutcích. Brzy poté nastala doba temna a zdá se, že většina Církve z ní stále nevyšla. Bůh ponechal jeho lid svým vlastním náboženským výmyslům a sektářství, ale v tísni přijde pokání. **„Odejdu a navrátím se na své místo, dokud neuznají vinu a nebudou hledat moji přítomnost. Ve své tísni mě budou usilovně hledat. Pojd'te, navrat'me se k Bohu, protože on rozsápal, on nás i vyléčí. Zranil, on nás i obváže. Po dvou dnech nás oživí, třetího dne nám dá povstat, abychom žili před ním. Poznejme, usilujme poznat Boha! Vyjde jistě jako jitřenka, přijde k nám jako déšť, (jako průtrž na podzim) jako jarní déšť, který zavlažuje zemi.“** (Oz.5:15 – 6:3)

Bible ukazuje na časový úsek sedmi prorockých tisíciletých dnů (Ž.90:4. 2.P.3:8) od stvoření prvního Adama, a tři prorocké tisícileté dny od narození „posledního Adama“ (včetně tisíciletého království). Dle biblické chronologie již začalo ráno třetího dne od Nového Člověka. Ten pozdní déšť svatého Ducha obnoví opravdové věřící do svatosti, moci, a služby Ježíše, ráno třetího dne. Dřívější déšť byl nejdříve nabídnut Izraeli, ale když ho většina odmítla, tak byl dán ostatním. Pozdní déšť bude nejdříve dán Církvi, a když ho mnozí odmítnou, tak bude dán Izraeli.

Odpadlá část církve brání mnohým od této naplňující moci, když tvrdí, že všichni kdo jsou znovuzrození automaticky mají Ducha Svatého. Pavel sice říká: **„když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým,**“ (Ef.1:13), to ale není to sáme jako být naplněn Duchem Svatým. **„Tam (Pavel) nalezl nějaké učedníky. Řekl jim: „Přijali jste Ducha Svatého, když jste uvěřili?“ Oni mu odpověděli: „Ne, vždyť jsme ani neslyšeli, že je Duch Svatý.“ Řekl: „Jak jste tedy byli pokřtěni?“ Oni řekli: „Janovým křtem.“ Pavel řekl: „Jan křtil křtem pokání a říkal lidu, aby uvěřili v toho, který přijde po něm, to jest v Ježíše.“ Když to uslyšeli, dali se pokřtít ve jméno Pána Ježíše. A když na ně Pavel vložil ruce, přišel na ně Duch Svatý a oni mluvili jazyky a prorokovali.“** (Sk.19:1-6). Tak jako pokaždé v N.Z. oni dobře věděli, když přijali Ducha Svatého, protože to bylo doprovázeno znameními, dary, a mocí. Stejně jako Izrael dříve, tak dnes velká část církve bojuje proti Božím darům. Nemá je totiž pod kontrolou, protože jsou nadpřirozené. **„Oni tam sestoupili a pomodlili se za ně, aby dostali Ducha Svatého, neboť ještě na nikoho z nich nepadl; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Potom na ně vkládali ruce a oni dostávali Ducha Svatého.** (Sk.8:15-17).

Zrovna tak jako ten dřívější raný déšť ve Skutcích zmocňoval učedníky, aby v nich byl zjeven Ježíš, tak pozdní déšť zmocní křesťany (ty kteří mají Ježíšovo svědectví a následují ho s otevřeným srdcem), k ještě větší slávě. **„Sláva tohoto nového chrámu bude větší než toho prvního“** (Ag.2:9). Ježíš jako ten první „syn – muž“ připravil ženu (církve) a živil jí v pustině. Nyní je Ježíš v těch **„kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod“** a **„milují jeho zjevení“** (2.Tm.4:8). Oni jsou nyní „syn – muž“, kterého žena porodila a který bude živit ženu v pustině. (Viz. Zj.12). Bůh na ženu a syna vylévá pozdní déšť svého Ducha, aby obstáli proti Šelmě a Smilnici v posledních třech a půl letech, než se vrací v oblacích. Bitva věků vrcholí a mnohé vychází z nitra na povrch. Pod tlakem se ukazuje kdo kam investoval, pro co zaséval – jestli pro Boží království a věčnost a nebo spíše pro časné, světské věci. Víra každého je prozkoušena ohněm. Ukazuje se kdo se chopil svého povolání a stal se vyvoleným a kdo nikoli. Ukazuje se kdo byl pouhým posluchačem Božího slova a kdo Boží slovo žil. Bůh musí oddělit zrno od plevu.

„Příchod Bezzákonného je podle působení Satana se vši mocí, znameními a lživými zázraky a s veškerým klamem nepravosti pro ty, kteří hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli zachráněni. Proto na ně Bůh posílá mocné působení bludu, aby uvěřili lži a aby všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti, byli tak odsouzeni.“ (2.Tes.2:9-12)

Uvědomme si, že „Bezzákonný“ je pouhým nástrojem v Božích rukou, k výchově a třibení Božího lidu. Satan nemůže dělat nic bez Božího (nebo lidského) svolení. Je to vzteklý, narcistický „looser“, kterého ale není radno podceňovat, ale ani přeceňovat. Pro Všemohoucího není žádnou konkurencí. Ježíš dokonce říká: **„Hle, dal jsem vám pravomoc... i nad veškerou silou Nepřítele“** (Lk.10:19). To znamená i autoritu použít moc nepřitele. Pavel dvakrát ve jménu Ježíše předává hříšníky Satanovi,

aby došli pokání a byli zachráněni, „**vydejte takového člověka Satanu k záhubě těla, aby duch byl zachráněn v den Pána Ježíše.**“ (1.Kor.5:5). Ve Zjevení vidíme, že dva svědkové mají pravomoc nad počasím, vodami, a „**aby zasáhli zemi jakoukoli ranou, kdykoli budou chtít**“ (Zj.11:6). To nejsou pouze dva Boží „supermani“, ale všichni ti kdo dozráli v dospělého muže v Kristu, v Božího syna, „syna – muže.“ Je to pro ochranu Božího lidu v nebezpečném času konce, proti těm, kteří přijali znamení šelmy. „**Neboť tajemství této bezzákonosti již působí; jen čeká, dokud ten, kdo je nyní zdržuje, nebude z prostředku vzat. A potom bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán Ježíš odstraní dechem svých úst a zahladí jej i jeho skutky jasným zjevením svého příchodu.**“ (2.Tes.2:7-8). „Ten kdo je nyní zdržuje“ rozhodně nevypadá na Ducha Svatého (nebo Církev). Toto není nikde „v popisu jeho práce.“ Spíše to vypadá na jednoho z mocných Božích andělů, tak jak vidíme například v knize Daniel.

„**Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci a budou ukazovat veliká znamení a divy, že by, kdyby to bylo možné, svedli i vyvolené.**“ (Mt.24:24) Můžeme si být jisti, že ďábel vytáhne všechny své triky a trumfy a že budou opravdu velice svůdné a přesvědčivé. „Smilnice“ již prohlásila, že „mimozemšťané“ jsou naši bratři a přátelé. Pokud ďábel tuto kartu ještě více rozehraje, tak nebudeme překvapení, až nám jeho „mimozemšťané“ odhalí to co již delší dobu říkají bezradní evolucionisté tj. že nás stvořili oni (nebo minimálně pomohli stvořit). Nenechme se, když nám pak navíc prozradí, že všechna náboženství jsou jejich výmyslem. Nenechme se oklamat. Jsou to démoni, kteří se živí lidským strachem a děsem, a to doslova, a budou jak „utržení ze řetězu“ až „ten kdo je nyní zdržuje (zadržuje) bude z prostředku vzat.“ „**Běda však těm, kdo bydlí na zemi a na moři, neboť k vám sestoupil ďábel s velikým hněvem, neboť ví, že má málo času.**“ (Zj.12:12). Byli tady vždy (viz. Gn.6:4), ale zdá se, že jejich aktivita ztatečně narůstá od Druhé Světové Války, vzniku státu Izrael a atomové bomby.

V Písmu opakovaně vidíme Boží soudy uvolněné Božími služebníky. „**Cožpak se za dobro odplácí zlem? A přece pro mou duši vykopali jámu! Pamatuj, že jsem stával před tebou, abych se přimlouval za jejich dobro, abych od nich odvracel tvůj hněv. Proto vydej jejich syny hladu. Uvrhni je v moc meče, jejich ženy at' se stanou bezdětnými a vdovami, jejich muže at' skosí smrt, jejich mládence at' ve válce pobije meč. Z jejich domů at' je slyšet volání o pomoc, až na ně náhle přivedeš loupežnou hordu, protože vykopali jámu, aby mě polapili a mým nohám nastražili pasti. Jahve, ty znáš všechny jejich plány jak mě usmrtit. Nedej se usmířit za jejich vinu a jejich hřích at' před tebou není vymazán. At' před tebou klopýtnou, jednej s nimi v čase svého hněvu**“ (Jr.18:20-23). Silná slova! Pokáral Jeremjáš Bůh za tak troufalou řeč? Bůh je velice trpělivý, ale když se míra hříchu naplní Bůh přichází se svým planoucím hněvem. To Jeremjáš vnímal a podívejme se jak mu Bůh odpověděl: „**Řekni: Slyšte Jahveho slovo, judští králové a obyvatelé Jeruzaléma. Toto praví Bůh zástupů, Bůh Izraele: Hle, přivedu na toto místo takové zlo, že každému, kdo o něm uslyší, bude znít v uších**“ (Jr.19:3)

Mojžíš a Samuel jsou dalšími takovými prostředníky Božího hněvu. Byl to Mojžíš, který přinesl všechny soudy na Egypt. Ve světle těchto skutečností to vypadá, že jezdec na bílém koni ve Zjevení šesté kapitole je Ježíš, respektive Boží synové, kteří uvolňují Boží soudy na zemi (následující pečeti). Boží soudy začínají nejprve v domě Božím, stejně jak to bylo za Ježíše. Ty jsou založeny na Boží pravdě (slovu). Vyvolení musí vyjít z Babylona, tak jako Lot ze Sodomy, protože míra hříchu se naplnila a přišel čas na Boží soud a následující Boží hněv. Yeshua se vrací v roce Milostivého Léta, jako lev z Judy se svými svatými a nastoluje věčnou spravedlnost. Ďábel a jeho poskokové naplnili svou Bohem danou úlohu a jsou smeteni.

„**Jedinému moudrému Bohu, našemu Zachránci skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost, vláda i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po všechny věky věků.**“ (Ju.1:25)

